

David Zonyga - Pohádky Nový Věk 2

Pohádka o neposedné Alence a bílé vlčici

Žilo bylo děvče jménem Alenka a bylo to náramně neposedné děvče. Srdce měla sice jako ze zlata, ale od přírody byla hodně živá a svým rodičům tím přerůstala přes hlavu. Ve vesničce, kde bydleli, totiž museli každý den od sousedů poslouchat, co zase Alenka kde natropila, a moc se styděli, že ji nedokáží udržet na uzdě. Nebyla to ale jejich chyba, nic a nikdo by to nedokázal. Kdybyste vzali divokou vichřici s rozbouřenou řekou a zamíchali je dohromady, vyšla by vám z toho nejspíš právě Alenka.

Žádné domácí vězení nezabránilo, aby zase nepřelezla okenice – a byla fuč. Žádné množství rozbitého nádobí po babičce ji nezastavilo, aby opět nešplhala po skříních a kredenci. Žádné od bláta zašpiněné šaty ani mamčinu hubování nepomohly, aby po čtyřicáté druhé nepřetrhla šňůru na prádlo při snaze přeručkovat z jednoho konce na druhý.

Alenka od rána do večera běhala, skákala, hopsala, tancovala, zpívala, pobrukovala, krákala, kdákala, hulákala, smála se, výskala, lozila, plavala, padala, vstávala, zakopávala, ukopávala, vykopávala, hrabala, lámala, drolila, polívala, převracela, stavěla, bořila a tak všechno pořád dokola. No řekněte, nešla by vám z ní taky hlava kolem?

Obzvlášť špatně nesl její chování tatínek, který si přál slušnou a spořádanou dcerku. Chtěl by mít z Alenky dobrou hospodyňku, šikovnou, upravenou a hodnou, inu prostě takovou, jako byla maminka. Jenže kdepak, místo toho mu doma řádila tahle malá potížistka, která by svými lumpárnami strčila do kapsy kdejakého staršího kluka. Ach, proč zrovna jeho holka musela být tak neposedná, povzdychl si často.

Jednoho dne pohár trpělivosti přetekl úplně, to když si Alenka bůhví kde „vypůjčila“ lano, jeden konec přivázala na stříšku místní kapličky a druhou k nedaleké vrbě u rybníka. Lano bylo napnuté v pořádné výšce napříč návší a ona ho před zraky všech místních chtěla přejít z jedné strany na druhou.

Vyšplhala proto na vrbu a první kroky po úzkém provaze se jí dařily bez potíží. Tu se z davu přihlížejících vynořil její tatínek a křičí: „Co to zase vyvádíš? Ihned pojd' dolů, vždyť spadneš!“

Možná to bylo leknutím, možná tím vystrašeným zvoláním a možná proto, že Alenka chtěla přichozímu tatínkovi zamávat a pochlubit se, jak je vysoko. Tak či tak, provaz pod jejíma nohama začal tančit ze strany na stranu, Alenka rychle ztratila rovnováhu a najednou už padala po hlavě dolů. Vesničané si zděšením zakrývali obličej a mysleli, že je s holkou konec. Pád z takové výšky nemohl dopadnout dobře!

Jenže Alenka byla holka šikovná a dokázala pád usměrnit do toho rybníka vedle vrby, a tak nejenže se jí nic nestalo, ale ještě měla radost z takového parádního skoku do vody. „Lepší jsem nezažila,“ pochvalovala si spokojeně, když lezla zpátky na břeh.

To už u ní byl otec a netvářil se, že by jí chtěl poblahopřát k akrobatickému výkonu. „Mám toho dost! Každý den od chvíle, co se probudím, jsou s tebou jenom potíže! Určitě se dobře bavíš tím, jak nás s maminkou trápíš, vid'?“

Alenka byla zaskočená: „Ale tati, to přece není pravda. Já nechci, abyste byli kvůli mně smutní. Mám vás ráda...“

„Kdyby to byla pravda, tak se takhle nechováš! Proč to děláš, proč?“ hněval se otec před zraky celé vesničky.

„Já, já... jsem už taková, neumím být jiná,“ posmutněla Alenka a do očí se jí draly slzičky.

Ale on je neviděl. Roky starostí o jediné dítě mu zatemnily rozum a on řekl to nejhorší, co mohl: „Tak abys věděla, jsi ta nejhorší dcera ze všech!“

Chvíli bylo ticho. Alenka zamrkala, chvíli na svého tátu koukala a pak se beze slov rozeběhla pryč. On tam stál jak starý osel a hned by si býval přál vrátit čas. Nebyla to přece pravda, ale hněv byl v tu chvíli silnější. Zoufale ještě volal za svou dcerou, ale ta už byla fuč.

[Více se o unikátní pohádkové sbírce dozvíte kliknutím na tento odkaz](#)

Běžela dál a dál. Přes slzy v očích neviděla na cestu, ale nezpomalila. Chtěla utéct někam daleko. Někam, kde ji pochopí a kde ji budou mít rádi takovou, jaká je. To se má vážně nudit doma nad plotnou, když je na světě tolik zábavných věcí k prozkoumávání? Vždyť nechce nic víc, než být volná jako ti ptáci na obloze! Někomu tím ubližovat je ale to poslední, co by si přála.

Bác!

Zakopla o kořen stromu a obličejem zahučela do jehličí. Zůstala ležet a tiše vzlykala. Už nikdy se nechtěla vrátit domů, nejradši by tam na zemi zůstala napořád.

Bůhví, jak dlouho tam vlastně ležela, ale nakonec její samotu někdo navštívil. Ucítla totiž najednou něco chladného na svém rameni. Pomalu ji to očichávalo a Alenka okamžitě ztichla. Krve by se v ní nedořezal.

Potom se to něco začalo pomalu pohybovat okolo ní, až před jejím zrakem stanula obrovská bílá vlčice. Děvče zděšením vykřiklo, ale než se stačilo dát na útěk, vlčice ji tlapami přitlačila k zemi. Byla tak těžká, že se Alenka nemohla ani hnout. Zírala do ledově modrých očí a představovala si, jak ji ty veliké tesáky co nevidět slupnou jako malinu.

Ale stalo se něco docela jiného. Vlčice si ji ještě chvíli prohlížela, a pak promluvila lidským hlasem: „Mě se bát nemusíš.“

„Ty – ty mě nesníš?“ koktala Alenka.

„Ne. Všude jsem tě hledala, jsi pěkně rychlá.“

„Jak to myslíš, že jsi mě hledala? Odkud víš, kdo jsem?“

„Znám tě celý život. Byla jsem u toho, když jsi poprvé vylezla z kolébky, a byla jsem tam, když ses poprvé cachtala na mělčině rybníka.

Dokonce dnes na návsi během hádky s otcem. Já stála po tvém boku.“

„Tomu nerozumím,“ divila se Alenka, „proč jsem tě teda nikdy neviděla?“

„Až nyní jsem se rozhodla ukázat se ti. Jsem tvoje součást, jsem tvoje nespoutanost. Ta, kvůli které říkají, že jsi neposedná. Teď už o mně víš. Sedni si mi na záda, dítě, trochu se projedeme.“

„Na tvoje záda? A uneseš mě?“

„Unesu, ale musíš se pevně držet kožichu,“ varovala ještě vlčice, ale to už na ni Alenka vesele hupsla a chňapla srst za jejím krkem.

Hop!

V tu ránu se bílá vlčice odrazila tak vysokým skokem, že les pod nimi začal mizet mezi bílými mraky. Alenka po nich volnou rukou chňapala a byla celá překvapená, že se jí mezi prsty rozplývají jako mlha. Odmalička totiž myslela, že obláčky jsou pevné a dá se na nich třeba i sedět. To už se ale velikým obloukem snesly o několik údolí dál, kde vlčici stačil jeden ladný odraz a už byly zase přes tři hory daleko.

[Více se o unikátní pohádkové sbírce dozvíte kliknutím na tento odkaz](#)

Alence trvalo jen chvíli, než zahnala obavy. Jízda byla tak báječná, že se nestarala o to, kam ji vlčice zaveze. Šlo jen o ten krásný okamžik tady a teď. Vlasy jí vlály ve

větru a ona se kochala výhledem na drobnou zem dole pod nimi. Široké řeky najednou vypadaly jako uzoučké modré nudle do polévky, rozlehlé lesy se tvářily jako drobný mech a údolí s kopci byste si snadno spletli se stopami a bábovkami na písku. Prosvištěly spolu tak pořádný kus světa, ale to už se blížil večer a vlčice děvčeti pověděla, že ji odveze zpátky domů za rodiči.

„Já od tebe nechci. Nikdy jsem si neužila víc legrace,“ posmutněla Alenka.

„O mě už nepřijdeš. Vytrhni mi chlup z kožichu, nos ho při sobě, a kdykoliv mne budeš chtít vidět, stačí ho třikrát pohladit a já přijdu.“

Alenka to udělala a vlčí chlup si schovala do své červené zástěrky. Pak si vzpomněla na hádku s tatínkem a řekla: „Já se nechci vrátit domů. Dělán jim jenom starosti.“

„Ale mají tě rádi,“ konejšila Alenku vlčice, „tak pojď, ať nemají strach.“ Několika mílovými skoky překonaly sedmero hor a sedmero údolí a byly doma. Vlčice sesadila Alenku před jejím domem, na rozloučenou ji olízla po tváři a zmizela ve tmě.

Od toho dne byly Alenka s bílou vlčicí nerozlučná dvojka. Jen co se děvče ráno probudilo, hned vyndala ze zástěrky ten vlčí chlup a třikrát ho pohladila. Kolikrát se zapomněla nasnídat, jak už se zase těšila na nová dobrodružství, které spolu zažijí. A že jich bylo opravdu hodně! Tyhle dvě se spolu nikdy nenudily.

Tak uplynul nějaký čas, a když se zas jednou večer vlčice loučila s Alenkou, zahlédla oknem světničky její rodiče. Oba vypadali ustaraně. Počkala, až děvčátko půjde spát, a posadila se pod okno, aby slyšela, co si povídají.

Nejprve zazněl mamčin nárek: „Už tu naší holku vůbec nevidíme! Ráno se rozloučí, večer se přiběhne jen vyspat. Chtěla bych s ní být častěji.“

Tatínek přitakal: „To mi povídej, může za to ta vlčice, co na ní každý den odjíždí. Chápu, že naše Alenka asi nikdy nebude jako ostatní děvčata, ale jako bychom ji už skoro neznali.“

„Neměl jsi jí tolik vyhubovat tehdy na návsi,“ pokárala maminka svého muže, „právě od toho dne se kamarádí s tou vlčicí.“

„Však si to vyčítám každý den,“ povzdechl si tatínek. „Myslel jsem, že mít dceru bude jiné, ale asi ji prostě musíme brát takovou, jaká je.“

„Ano. A můžeme začít tím, že se jí zítra omluvíš.“

Tatínek jen pokýval hlavou. Věděl, že má jeho žena pravdu. Bez dalších slov uhasil lucernu a světničku zalila tma.

Druhého dne ráno Alenka přivolala vlčici už s východem slunce, když rodiče ještě spali. „Dneska bychom se mohli

podívat k moři,“ navrhla zvesela, „postavíme si vor a budeme se plavit za ztracenými poklady! To bude psina.“

[Více se o unikátní pohádkové sbírce dozvíte kliknutím na tento odkaz](#)

„Já myslím, že bys dnes měla zůstat doma,“ pravila bílá vlčice a vyprávěla, o čem si včera její rodiče povídali. „Uděláš jim radost a k moři se můžeme podívat hned zítra.“

Alenka se zamračila: „Chm... anebo se podíváme k moři dneska a doma budu někdy jindy!“ Jestli něco neuměla, tak odepřít si zábavu. A navíc se pořád zlobila na tatínka, i když to nahlas nepřiznala.

Bílá vlčice to ale poznala, a proto rozhodla: „Dnes s tebou nikam nepojedu. Vydrž jeden den doma, rodiče toho mají hodně na srdci. Zítra může naše dobrodružství pokračovat.“

Chtěla ji na rozloučenou olíznout po tváři, ale Alenka se odvrátila. Byla uražená, že se dnes nikam nepodívají. Bílá vlčice odešla a děvče neposedně přešlapovalo před domem: „Zůstat doma, taková otrava... To přece můžu, kdykoliv se mi zachce... A vůbec, zvládnou se zabavit i sama!“

A tak se Alenka vydala za dobrodružstvím na vlastní pěst. Procházela se lesem tanečním krokem, broukala si právě vymyšlenou melodii a občas vylezla na některý strom, aby zvolila další směr cesty. Z vrcholu jedné břízy zahlédla, jak se nedaleko třpytí řeka, a protože se jí moc líbila, vydala se k ní.

Když už byla na dohled, spatřila na břehu opravdického živého medvěda. „Páni, to je opravdický živý medvěd,“ řekla a pozorovala, jak se cáká na břehu. Zřejmě lovil ryby. Měl tlustou hnědou srst a velkou kulatou hlavu.

Jak tam tak pozorovala medvědovo dovádění, zapomněla na opatrnost. Napadlo jí, že by se s ním klidně dalo

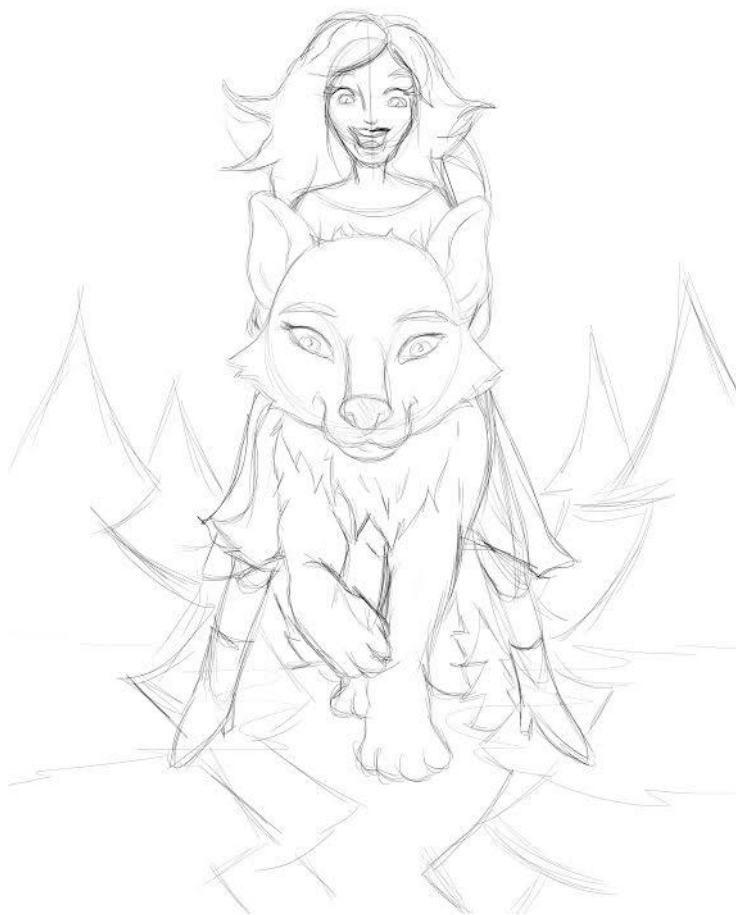
kamarádit jako s bílou vlčicí. Vždyť si tak pěkně hraje, nemůže být zlý. A třeba jí taky povozí na zádech, no ne?

Bohužel, medvědi nebývají zlí nebo hodní. Medvědi jsou buď sytí, nebo hladoví. A protože tenhle medvěd ještě nejedl, poslední, na co měl náladu, bylo hrát si s nějakou neposednou holkou. Takže jen co se Alenka přiblížila a on ji zahlédl, postavil se na zadní a strašlivě zařval.

Pozdě jí došlo, že to byl špatný nápad. Dala se sice na útěk, ale medvěd byl rychlejší a hned byl u ní. Chňapl děvče do tlamy a odnášel jí pryč. Alenka sebou škubala a kopala a volala, ale medvěd si toho nevšímal. Byl spokojený, že má čím nakrmit svoje mlád'ata.

Zoufalá Alenka bědovala, že neposlechla vlčici. Vždyť jak ráda by teď s maminkou pekla buchtu a udobřila se s tatínkem. Měla je ráda a byla pravda, že poslední dobou na ně zapomínala. Tolik se jí líbilo hrát si s bílou vlčicí, že nemyslela na nic jiného. Slíbila si, že jestli se někdy z téhle šlamastiky dostane, nebude už myslet jenom na sebe. V tom si vzpomněla na vlčí chlup ve své zástěrce a třikrát ho pohladila.

[Více se o unikátní pohádkové sbírce dozvíte kliknutím na tento odkaz](#)

Na nedalekém svahu se objevila bílá vlčice a vyděsila se, když uviděla Alenku ve spárech medvěda. I když byla silná, medvěd byl ještě mnohem silnější. Věděla tedy, že

tady síla nepomůže. Potřebuje lidskou chytrost. Dlouze zavyla, aby Alenka věděla, že pomoc je na cestě, a pak se rozeběhla opačným směrem.

Za chvíli už stála před Alenčíným domem a škrábala na dveře. Vylezl z nich Alenčín tatínek a zamračil se: „A heleďme se, ty jsi to psisko, co mi krade dceru.“

„Alenka je v nebezpečí, potřebuje naši pomoc!“ vyhrkla vlčice.

Zpráva o Alence v nesnázích rychle přebila tatínkovo překvapení, že na něj ten vlk mluví. „Cože? Co se stalo?“

„Chytil ji medvěd a odnáší ji do svého doupěte. Když budeme rychlí, ještě jí můžeme zachránit!“

„Dobře, jenom si od myslivce půjčím flintu a jdeme!“

„Kdepak, mám lepší nápad,“ pravila vlčice a pošeptala mu svůj plán. Zaběhli spolu za místním včelařem, pověděli mu o Alenčině únosu a on jim dal tak veliký džbán s medem, jaký jen tatínek unesl. Posadil se s ním na záda bílé vlčice a po pár mílových skocích už stáli před medvědím doupětem.

Uvnitř něj hladová medvíďata naháněla Alenku. Medvěd ji tam nechal pro své děti ke svačině a vydal se znovu na lov, protože tahle holka byla jen kost a kůže a nic z ní pro jeho hladové břicho nezbude. Medvědí mláďata byla roztomilá a připomínala plyšáky, které děti mívají u postele. Tedy kromě toho, že ty vás nechtějí sníst.

Naštěstí byli nemotorní, a tak se děvčeti zatím dařilo vyhybat jejich hladovým tlapkám. Měla na paměti vlčí zavytí a doufala, že záchrana přijde včas.

Najednou úzkým otvorem do doupěte začala vtékat zlatavá tekutina. Medvíďata se zarazila, přestala si všimnout svojí kořisti a zvědavě se blížila k té zvětšující se lepkavé kaluži. Jedno z nich se odvážilo ochutnat a zalesklo se mu v očích – byl to med! Medvíďata začala mlsat svoji na celém světě nejoblíbenější pochoutku a vůbec si nevšimla, že se ve vchodu objevila velká bílá tlapa, která vytáhla Alenku ven.

Děvče venku kvapem nasedlo vedle tatínka a teprve až bílá vlčice několika velkými skoky přistála před jejich domem, rozplakalo se úlevou a hanbou zároveň. Omlouvala se tatínkovi za to, jak byla sobecká, a vlčici, že ji neposlechla. Tatínek se zase omluvil za tu ošklivou větu, kterou jí řekl na návsi, a byl nade všechno rád, že má svoji dcerku znovu u sebe v bezpečí.

Potom z domu vykoukla maminka, aby se podívala, co je to za hlasité vzlykání. Padly si s Alenkou do náruče a zase byla celá rodina pohromadě. Potom poděkovali bílé vlčici za její pomoc a té se moc líbilo, jak šikovně ji podrželi za uchem. Od toho dne u nich měla vždy dveře otevřené.

Alenka se nikdy nezměnila. Vždycky byla neposednější než jiná děvčata, ale její rodiče ji konečně přijali takovou, jaká je. A díky dobrodružstvím s bílou vlčicí, kterých ještě zažily spoustu, se zase Alenka naučila nezapomínat

na své blízké. A když už přece její nespoutanost začala znovu klepat na dveře, vždycky měla někoho, kdo ji povozil s hlavou v oblacích. Stačilo třikrát pohladit bílý vlčí chlup, který nosila ve své červené zástěrcce.

KONEC

Před pár dní byl spuštěn předprodej k nejnovější knížce *Pohádky Nový Věk 2*. Jde o sbírku 12 originálních pohádek z nichž jste jednu právě dočetli. Prodej fyzické knížky poběží pouze do 3. prosince 2015. Poté se vytiskne přesný počet kusů podle objednávek. Proto určitě neprošvihněte možnost udělat radost pod stromečkem touto sérií naplněnou moudrostí a radostí :).

[Více se dozvíte kliknutím sem](#)